

אלהיך שהוא ז"א מאיר בה ובונה ומתקן את פרצופה כי א"א אינו מאיר בה אלא בזמן הדורמיטא **וּבְדִין פְּקִיחוֹתָא דְעֵינִין בְּה לְטַב וּלְבִישׁ** ואז בגלות השגחת עיני ז"א בה לטובה וזה בזמן שהוא משגיח מבחינת חסד ורחמים, ופעמים ח"ו לרעה כאשר הוא משגיח מבחינת דין **בְּגִין דְּאִית בְּהוּ יְמִינָא וּשְׂמָאלָא, דִּינָא וְרַחְמֵי** לפי שיש בעיני ז"א עין ימין שהיא רחמים ועין שמאל שהיא דינים **וּלְזִמְנָא דְאַתִּי, יִשְׁתַּפַּח בְּה עֵינָא חַד דְּרַחְמֵי** ובזמן המשיח לעתיד לבא תאיר בנוק' עין אחת של רחמים, כלומר, **עֵינָא דְעֵתִיקָא דְעֵתִיקִין, הָדָא הוּא דְכְּתִיב** העין של פרצוף א"א יאיר בה, וזמ"ש, (ישעיה נד) **וּבְרַחֲמִים גְּדוּלִים אֶקְבְּצֶךָ** רחמים גדולים הם של א"א. **כִּיּוֹן דְּאָמַר רַחֲמִים, מְהוּ גְּדוּלִים** ושואל, כיון שאמר שיקבץ את עם ישראל לעתיד ברחמים, מדוע צריך לומר גדולים, מה בא ללמד. **אַלְא אִית רַחְמֵי, וְאִית רַחְמֵי. רַחְמֵי דְעֵתִיק דְעֵתִיקִין, אֵינּוֹן אֶקְרוּן רַחֲמִים גְּדוּלִים. רַחְמֵי דְזַעִיר אַנְפִּין אֶקְרוּן רַחֲמִים סְתָם** אלא בא ללמד שיש רחמים ויש רחמים, רחמים של פרצוף א"א שנקרא זקן הזקנים נקראים רחמים גדולים, ורחמים של פרצוף ז"א נקראים רחמים סתם. (נ"א: משום דאית ביה ימיןא ושמאלא, דינא ורחמי) **וּבְגִין כֶּךָ וּבְרַחֲמִים גְּדוּלִים אֶקְבְּצֶךָ, דְעֵתִיק יוֹמִין** ולכן מובן מדוע אמר ברחמים גדולים אקבצך, כי הם רחמים של פרצוף עתיק.

ב' דמעות שבשתי עיני ז"א

תַּאנֵּא בְּהַי עֵינֵינִי למדנו שבאלו שתי העינים של ז"א, **בְּתַרִּין גְּוֹוִינִי**

בְּמַנְיָהוּ, בְּסוּמָקָא וְאוּפְמָא בשני הגוונים שבכל עין שהם אדום

ושחור והם בחינת דינים, **שָׂרְאן תַּרִּין דְּמַעִין** יש בהן ב' דמעות שהם שני כחות

דין בכל עין, דמעה אחת, שהן נמשכות מנצח והוד דאו"א המלוכשים בז"א בבחינת מוחין.

וְכַד בְּעֵי קְדִישָׁא דְקוּדִישֵׁין לְרַחֲמָא עַל יִשְׂרָאֵל וכאשר רוצה

קודש הקדשים שהוא פּרצוף חכמה דז"א, לרחם על ישראל ולמתק שני כוחות דין אלו

הנמשכים מתרין דמעין דז"א, **אַחִית תַּרִּין דְּמַעִין, לְאַתְּ בְּסָמָא בְּיָמָא**

רַבָּא [צא] מוריד שתי דמעות אלו לים הגדול כדי לבשמן, והענין הוא שכאשר הן יוצאות

מעינא דז"א הן יורדות אל הנוק' ושם מתמתקות, וכמובן לא ע"י הנוק' אלא כמו שיבואר

לקמן שהוא על ידי שיימשך להן אורן מבחינת ב' יסודות דאו"א המלוכשים בדעת דז"א,

והאור הזה נמשך לנוק' וממתיק את שתי הדמעות ואת הנוק'. **מָאן יָמָא רַבָּא**

אור הרשב"י

ובכוונת פותח את ידיך מסביר הרב את ענין שתי דמעות אלו ואת מיתוקם.

[צא] בזה"ק (שמות יט): מובא שיש בעשר ספירות דז"א שתי דמעות מהקב"ה והן שתי מדות דין נצח והוד, שהדין בא משתיהן וכו' ובשקב"ה זוכר את בניו הוא מוריד אותן לים הגדול, שהוא ים החכמה להמתיקן והופך מדת הדין למדת הרחמים ומרחם עלייהו עכ"ל. וכן מובא בזהר (ח"ג דקע"ב ע"א וע"ב). והוא מאמז"ל (ברכות נט). בשעה שהקב"ה זוכר את בניו ששרויים בצער בין אומות העולם, מוריד שתי דמעות לים הגדול, וקולו נשמע מסוף העולם ועד סופו, והיינו גוהא שהיא רעידת הארץ.

לְכָל זֵי רַצִּין: כ"ס רחל גי' ב"פ דמטע שטס ב' כחות סגין ע"ך ופ"י
 להאשדך האלה מלכו העליון שהאיסור לאבא ריבוע פ"ב, ויסוד לזימא אחי"ה דיודיין.
 להמתיק את רחל ואת ב' ה'מטעות הנזכרים
 יוד. יוד הוי. יוד הוי ויו. יוד הוי ויו הוי יסוד רחמא
 אלף הוי יוד הוי יסוד רחמא
 רחל
 מ ט צ פ כ פ"י
 דין דין דין דין דין ע"ך
 יסוד דמטען
 יסוד להמתיק מהסגין הוי' שפע ומוזן ובכפס רכס לכל העולמות

הלימוד היומי

לע"נ לאה לינדה בת סוליקה ע"ה

ושואל, מי הוא הים הגדול האם הכוונה לבחינת המלכות או ליסודות דאו"א. **יִמָּא**
דְּחֻכְמָתָא עֲלָאָה ומשיב, הים של החכמה העליונה והוא יסודות דאו"א.
פְּלוּמְר דִּיתְסַחוּן בְּנִהָרָא (ס"א בחו"רא) **בְּמַבּוּעָא דְנַפְיָא**
מִחֻכְמָתָא רַבָּא, וּמְרַחֵם לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל ואם תאמר איך יורדות שתי
דמעות מז"א לאו"א שהם למעלה ממנו, דע כי כוונתו לומר שיוֹרד אור מיסודות דאו"א
למלכות אשר לשם מוריד ז"א את הדמעות כדי שיתרחצו במימי הנהר במבוע היוצא
מזחכמה הגדולה, ושם מתמתקות ומתבסמות הדמעות ואז הקב"ה מרחם על ישראל.

חוטמא דז"א

חוטמא סוד החוטם דז"א. **תֵּאנָא בְּעִנְיֵיתָא דְסַפְרָא, חוֹטְמָא**
דְּזַעִיר אַנְפִּין למדנו בספר שהיו לומדים בצניעות, שנקרא ספר הגנוז,
את הסוד של החוטם דז"א, והוא **בְּחוֹטְמָא אֲשֶׁתְּמוֹדַע פְּרִצוּפָא** בחוטם
ניכר הפרצוף וכמו שאמרנו ביבמות (דף ק"ב ע"א) אין מעידין אלא על פרצוף הפנים עם
החוטם, כן גם בענינו ניכר הפרצוף ע"י החוטם, שאם החוטם ארוך סימן שהוא בחינת רחמים,
ואם הוא קצר סימן לבחינת דין. **בְּהֵאֵי חוֹטְמָא אֶתְפְּרָשָׁא מְלָה**
דְּכִתְיִב, (שמואל ב כב) עֲלָה עֵשֶׂן בְּאִפּוֹ וְגו' בזה החוטם נתפרש הפסוק
"עלה עשן באפו ואש מפיו תאכל גחלים בערו ממנו" ולכן אמר שזה בז"א כי בא"א אין דינין.
עֲלָה עֵשֶׂן בְּאִפּוֹ, בְּהֵאֵי תִנְנָא, אֶתְפְּלְלוּ אִשָּׁא, וְגַחְלֵי
דְּנוּרָא (ס"א בחוטמא אשתמודע פרצופא תלת שלהובין מתוקדין בנוקבוי מהאי חוטמא
אתפשטן תלת גווי תננא ואשא וגחלי דנורא דכתיב, (שמואל ב כב) עֲלָה עֵשֶׂן בְּאִפּוֹ. ולית)

ומסביר מש"כ עלה עשן באפו שלא תאמר שהעשן בלבד מהחוטם והאש מהפה בלבד ולא מהחוטם לכן אומר הזוהר שבזה העשן שבחוטם נכללו גם האש וגם גחלי אש, לקמן בדף קל"ח ע"א יאמר הזוהר שמנקב אחד של החוטם יוצא אש ומהנקב השני יוצא עשן. **דְּלִית תִּנָּא בְּלֵא אִשָּׁא, וְלֵא אִשָּׁא בְּלֵא תִנָּא. וְכִלְהוּ אִסְתְּלִיקוּ** (ס"א אֶתְדְּלִיקוּ) **וְנִפְקֵי מִחוּטְמוֹי** ונתן טעם כי אין עשן בלא אש שאם אין אש מהיכן יוצא עשן, ולא אש בלא עשן כי אי אפשר להדליק אש בלי שיעלה עשן, ולכן מספיק שאמר הפסוק עלה עשן באפו ואני יודע שגם האש שם, וכולם העשן והאש והגחלים עולים ויוצאים מהחוטם.

וְתִנָּא, כִּד אֶתְחַבְּרוּ תְּלִת אֱלִינ, דְּכְלִילִין בְּהַאי תִנָּא,
דְּנִפִּיק מִחוּטְמָא ולמדנו, שכאשר נתחברו אלו השלושה, שהם העשן האש והגחלים שכלולים בזה העשן שיוצא מהחוטם. **אֶתְקַמַּט חוּטְמָא** נתקמט ונצטמצם ונתכווץ יותר ממה שהיה בתחילה, וכידוע שכל צמצום הוא בחינת דין, **וְנָשִׁיב** ונושב ממנו רוח רוגו **וְנִפִּיק תִּנָּא אוֹפְקָא וְסוּמְקָא** ואז לאחר שיוצא רוח הרוגו יוצא עשן שהוא שחור, וגחלים שהם אדומים. **וּבֵין תִּרֵי** (נ"א בתרי) **גְּוֹוֵי** ועוד יוצא מבין שניהם גוון ממוצע בין אדום ושחור והוא "השלהבת". **וְקַרְיִנָן לֵיה, אַף וְחִימָה וּמְשַׁחִית** ולעשן היוצא מהחוטם שכולל את שלושתם, קוראים אותו בשם אף הוא העשן. וחמימה הוא הגחלים. והמשחית הוא השלהבת. **וְאֵי תִימָא אַף וְחִימָה כְּתִיב** ואם תאמר שהרי לא מוזכר בפסוק משחית אלא רק "אף וחמימה" כמ"ש, (דברים ט) **כִּי יִגְוֹרְתִי מִפְּנֵי הָאֵף וְהַחִימָה,**